

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 10Csp/4/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123450588
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kopina
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2025:6123450588.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou sudcom JUDr. Martinom Kopinom v právnej veci žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, zast. JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, AK Bratislava, Mýtina 48, P.O.BOX 205, Bratislava, proti žalovanej: A. B., nar. XX.X.XXXX, C. D. XXX, okr. E. F. G., zast. Mgr. Ondrejom Barnom, advokátom AK, Zámocká 529/34, Stropkov, o zaplatenie sumy 7.012,82 eur s prísl., takto

rozhodol:

I. Súd konanie v časti o zaplatenie 30,- eur s príslušenstvom **z a s t a v u j e**.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu **z a m i e t a**.

III. Žalovaná **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania Krajského súdu v Prešove vedeného pod č. k. 6CoCsp/36/2024 v rozsahu 100 %. O výške tohto nároku rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e:

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 18.1.2024 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 7.012,82 eur spolu s príslušenstvom a náhrady trov konania. Podanie žaloby odôvodnil tým, že medzi právnym predchodcom žalobcu ako veriteľom a žalovanou ako dlžníkom bola dňa 19.10.2020 uzatvorená Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru, na základe ktorej sa právny predchodca žalobcu zaviazal poskytnúť žalovanej úver vo výške 7.200,00 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala uhrádzať formou zmluvne dojednaných pravidelných mesačných splátok. Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru bola uzavretá prostriedkami diaľkovej komunikácie. V rozpore so zmluvnými dojednaniami, žalovaná svoj záväzok uhrádzať pravidelné mesačné splátky neplnil riadne a včas, čo žalobca preukazuje predloženým výpisom z úverového účtu. Právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na úhradu omeškaných úverových splátok s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti pohľadávky z dôvodu neplatenia. Nakoľko žalovaný napriek písomnej výzve právneho predchodcu žalobcu svoj dlh z titulu omeškaných úverových splátok nezaplatil, právny predchodca žalobcu v súlade so zmluvnými dojednaniami úverovej zmluvy vyhlásil ku dňu 23.5.2021 predčasnú splatnosť pohľadávky z úveru. Oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti pohľadávky z úveru s výzvou na zaplatenie dlžnej sumy bolo žalovanej doručené dňa 31.5.2021. Nakoľko žalovaná v poskytnutej 7-dňovej lehote od doručenia oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru dlžnú sumu neuhradila, voči právnemu predchodcovi žalobcu sa tak od 8.6.2021 dostala do omeškania so zaplatením dlžnej sumy spolu s prísl.. Na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalobcom dňa 14.2.2020 a Žiadosti o postúpenie a prevod zo dňa 7.2.2023 bola pohľadávka voči žalovanej z titulu nezaplateného úveru na základe úverovej zmluvy postúpená žalobcovi ako postupníkovi, o čom bola žalovaná upovedomená písomným oznámením postupcu o postúpení pohľadávky v súlade s § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pričom výška postúpenej

pohľadávky bola postupcom vyčíslená ku dňu 31.1.2023. Žalovaná bola právnym zástupcom žalobcu vyzvaná na zaplatenie dlžnej sumy z titulu nesplateného úveru. Po dátume vyčíslenia postúpenej pohľadávky, žalovaná zaplatila na úhradu svojho dlhu sumu 90 eur, ktorá bola započítaná na úhradu dlžnej istiny úveru. Žalobca si preto v tomto konaní uplatňuje voči žalovanej len časť postúpeného nároku vo výške nezaplatenej dlžnej istiny úveru vo výške 7.012,82 eur, spolu s prísl., ktorú žalovaná napriek predžalobnej upomienke nezaplatila. Zároveň si žalobca v tomto konaní uplatňuje voči žalovanej aj nárok na zaplatenie zmluvných úrokov, ktoré predstavujú rozdiel medzi celkovými nákladmi spojenými s úverom a plnením započítaným na úhradu celkových nákladov.

2. Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkom zo dňa 11.04.2024, č. k. 10Csp/4/2024-151 konanie v časti o zaplatenie sumy 30,00 eur zastavil a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu istiny 6.982,82 eur, dohodnutý úrok 3.310,50 eur a úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 7.102,82 eur od 08.06.2021 do 02.05.2023, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 7.087,82 eur od 03.05.2023 do 24.05.2023, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 7.072,82 eur od 25.05.2023 do 21.06.2023, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 7.057,82 eur od 22.06.2023 do 21.07.2023, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 7.042,82 eur od 22.07.2023 do 22.08.2023, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 7.027,82 eur od 23.08.2023 do 26.09.2023, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 7.012,82 eur od 27.09.2023 do 21.11.2023, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 6.997,82 eur od 22.11.2023 do 21.03.2024 a úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 6.982,82 eur od 22.03.2024 do zaplatenia a to všetko v splátkach po 286 eur, mesačne pričom každá splátka bude splatná vždy do posledného dňa kalendárneho mesiaca po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku. V prípade omeškania čo aj len s jednou splátkou sa stane splatný celý zvyšok neuhradeného dlhu. Zároveň žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanej.

3. V zákonom stanovenej lehote podala voči predmetnému rozsudku odvolanie žalovaná. Svoje odvolanie zdôvodnila tým, že smeruje len voči výrokom II. a voči súvisiacemu výroku III. o trovách konania. Odvolanie podáva z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci sa síce zaoberal všetkými relevantnými otázkami týkajúcimi sa posudzovaného právneho vzťahu, avšak v zásadných odpovediach na tieto otázky nezohľadnil správne skutkové zistenia, resp. ich nesprávne a neúplne zistil a následne aj nesprávne právne posúdil. Podľa názoru žalovanej sa nedostatočne zaoberal otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby tak, ako ju podal žalobca a ako na nej do rozhodnutia súdu zotrval. Touto otázkou sa mal zaoberať primárne, ako základným predpokladom pre meritórne posúdenie veci, čo by viedlo k zamietnutiu žaloby v celom rozsahu. V bode 37. rozsudku sa súd prvej inštancie zaoberal poplatkom za poskytnutie úveru a jeho oprávnenosť argumentoval vývojom judikatúry Najvyššieho súdu SR. V tejto otázke dokonca súd sám uvádza, že tento poplatok mi mal byť pri poskytnutí istiny zrazený. Tieto skutočnosti sú práve Najvyšším súdom SR posudzované ako tak zásadné nedostatky, že spôsobujú bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. V danom prípade totiž poplatok inkasovaný z istiny úveru spôsobuje zníženie zmluvne deklarovanej výšky istiny a teda veriteľ v skutočnosti poskytuje istinu nižšiu a neposkytuje správny a pravdivý údaj o výške istiny v zmluvnej dokumentácii. Následne aj všetky ďalšie parametre týkajúce sa napr. výpočtu hodnoty RPMN nezohľadňujú správny údaj o skutočne poskytnutej istine. (poznámka v súvislosti s vývojom rozhodovacej praxe: pre takéto zásadné nezrovnalosti je nevyhnutné vyžadovať od poskytovateľa úverov uvádzanie všetkých predpokladov pre výpočet hodnoty RPMN a nemožno tvrdiť, že si takéto predpoklady má vyhľadať sám spotrebiteľ, išlo by o nenáležitý presun povinnosti poskytovateľa služby na konzumenta služby). V tomto smere poukazujem na zásadné stanovisko vyslovené Najvyšším súdom SR v rozsudku sp. zn. 9Cdo/287/2021 z 30.6.2022, ktoré bolo publikované pod R 49/2022 v Zbierke stanovisk Najvyššieho súdu SR. Za nesprávne právne posúdenie považuje predovšetkým závery týkajúce sa otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/2/2023, z 25.1.2024, podľa ktorého „aj keby súd vyhodnotil, že mi boli riadne doručené jednostranné právne úkony pôvodného veriteľa) nemal vyhodnotiť ako platné zosplatenie úveru veriteľom také vyhlásenie predčasnej splatnosti, ktoré presne nešpecifikuje konkrétnu splátku, pre ktorú jednorázovo a predčasne zosplatil dlh.“ Hoci súd prvej inštancie v rozsudku tvrdí, že taký údaj veriteľ uviedol, v skutočnosti takýto údaj v oznámení o vyhlásení predčasnej splatnosti absentuje a veriteľ ho neuviedol. Súd teda pravdepodobne nedostatočne preskúmal daný dokument, hoci tento argument bol ako nedostatok na strane žalobcu namietaný. Osobitným dôvodom pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie je absencia výzvy v súlade s § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalobca nepreukázal, že by mi banka zaslala takúto kvalifikovanú výzvu. Poukazuje v tomto smere na rozsudok Krajského súdu

v Prešove, sp. zn. 20CoCsp/13/2023 z 29.6.2023. K otázke skúmania bonity poukázal najmä na rozsudok Krajského súdu Prešov, sp. zn. 20CoCsp/18/2022, z 28.6.2022 a sp. zn. 18CoCsp/15/2022, z 24.11.2022. V tomto smere poukazujem na nedostatočnosť skúmania bonity a teda nesplnenie podmienky poskytnutia služby s odbornou starostlivosťou. Nepostačuje totiž len vypísanie žiadosti o úver a vychádzanie s jednoduchého rozhovoru medzi pracovníkom banky a spotrebiteľom, ale je potrebné dané skutočnosti overiť relevantnými listinami. V tomto prípade pôvodný veriteľ nemal záujem bližšie preverovať ani moje reálne výdavky. Z uvedených dôvodov navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že s odvolaním žalovanej nesúhlasí, pokladá ho za účelové, neopodstatnené a s chýbajúcou oporou v zákone i skutkovom stave. Má za to, že súd prvej inštancie vec správne právne a skutkovo posúdil a vo výroku rozsudku sp. zn. 10Csp/4/2024 správne zaviazal žalovanú na zaplatenie pohľadávky uplatňovanej žalobcom. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považujeme za vecne správne v celom rozsahu. Sme toho názoru, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal s právnou a aj skutkovou stránkou veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a s jeho rozsudkom, ktorý je tak vecne správny sa v plnej miere stotožňujeme. Žalovaná v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by mali mať vplyv na rozhodnutie súdu I. inštancie vo veci samej. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 387 ods.1 C.s.p. potvrdil ako vecne správne v celom rozsahu.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“)), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre volaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05). V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa. Súd prvej inštancie sa zaoberal, okrem iného, aj skúmaním, či zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo k náležitému skúmaniu bonity pred poskytnutím spotrebiteľského úveru. Zákon o spotrebiteľských úveroch upravoval v § 7 ods. 1 povinnosť veriteľa pred uzavretím alebo zmenou spotrebiteľskej zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V prípade, ak veriteľ túto svoju zákonnú povinnosť zanedbá, zákon sankcionuje takéto konanie v zmysle § 11 ods. 2 nemožnosťou vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Zákon v tejto súvislosti ustanovuje tiež, že v prípade ak dôjde k hrubému porušeniu § 7 ods. 1, v takom prípade zákon sankcionuje takéto konanie veriteľa bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Za hrubé porušenie povinnosti sa považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o rodinnej a ekonomickej situácii spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy, či registra. Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá veriteľovi pri skúmaní bonity klienta postupovať s odbornou starostlivosťou, pričom zákon neuviedol zákonnú definíciu tohto pojmu. Aj napriek absencii takejto zákonnej definície možno vychádzať z toho, že odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka a nepochybne kľúčovou je aj pri skúmaní bonity klienta využívať aj verejne dostupné informácie, ako napr. štátom zverejňované údaje o životnom minime, existenčnom minime a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými)

informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (do pozornosti napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018). Vzhľadom na uvedené ustanovenie možno od žalobcu ako veriteľa požadovať preukázanie skúmania bonity klienta, teda v uvedenom prípade bolo na žalobcovi ako veriteľovi, aby preukázal, že si jeho právny predchodca svoje povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov splnil, teda, že v uvedenom prípade bola splnená povinnosť vyplývajúca z § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

6. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo, že podkladom pre skúmanie bonity žalovanej právny predchodcom žalobcu boli údaje uvedené v žiadosti o poskytnutie úveru, ako aj výstupy zo spoločného bankového registra SRBI a výsledky dopytu do Sociálnej poisťovne. Z takto predložených dôkazov vyplynulo, že právny predchodca žalobcu mal informácie o majetkových a rodinných pomeroch žalovanej a na overenie žalovanou uvedených údajov vykonal aj dopyty do SRBI a Sociálnej poisťovne v deň poskytnutia spotrebiteľského úveru. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie, právny predchodca žalobcu mal zistenú aj dlhovú zaťaženosť žalovanej a fixné výdavky. Súd prvej inštancie na základe uvedeného dospel k záveru o dostatočnom skúmaní bonity žalovanej, a teda konaní právneho predchodcu žalobcu s odbornou starostlivosťou, s čím sa odvolací súd stotožňuje. Aj podľa názoru odvolacieho súdu právny predchodca žalobcu právny predchodca žalobcu pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity dostatočne a v súlade so zákonom. Nevychádzal len čisto z údajov uvedených žalovanou v podanej žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru, ale sám si overil dopytom jej príjmy, úverovú zaťaženosť a zisťoval taktiež jej dlhovú zaťaženosť a fixné výdavky. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru o správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti skúmania bonity a odvolanie žalovanej vyhodnotil ako nedôvodné. Ďalšou otázkou, ktorou sa súd prvej inštancie v priebehu konania zaoberal, bolo posúdenie, či spotrebiteľská zmluva obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti. V tejto súvislosti súd prvej inštancie posudzoval najmä poplatok za poskytnutie úveru, ktorý bol žalovanej ako spotrebiteľke zrazený už pri poskytnutí spotrebiteľského úveru. Poplatok za poskytnutie spotrebiteľského úveru a spôsob jeho započítania vyhodnotil prvoinštančný súd ako korektný a zákonný poukazujúc pritom na vyvíjajúcu sa judikatúru Najvyššieho súdu SR. Naopak žalovaná v podanom odvolaní poukazovala na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9Cdo/287/2011 zo dňa 30.06.2022, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 4/2022 pod R 49/2022 a z ktorého nepochybne vyplýva, že poplatok za poskytnutie úveru, ktorý bol zrazený ihneď pri uzatvorení zmluvy nemožno zahrnúť do celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Žalovanou spomínané rozhodnutie možno subsumovať pod ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa súd prvej inštancie odklonil bez toho, aby tento odklon aj náležite odôvodnil. Vo vzťahu k pojmu ustálená rozhodovacia prax poukazuje odvolací súd na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 10/2021 zo dňa 25.02.2021, kde Najvyšší súd SR v bode 11. odôvodnenia uviedol, že: „V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 C.s.p.) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali.“ Vo vzťahu k uvedenému pojmu zaujal obiter dictum stanovisko aj Ústavný súd SR vo veci sp. zn. I. ÚS 51/2020 zo dňa 09.06.2020 nasledovne: „Inak povedané, pokiaľ nejde o rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (relevantné sú aj staršie zbierky, pozri rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 29/2017 z 24. januára 2018), tak možno za ustálenú prax považovať aj nepublikované rozhodnutie, ale musí spĺňať ďalšie predpoklady, a to (i) buď je tento názor vyjadrený opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach, alebo (ii) názor je vyjadrený aj v jednotlivom nepublikovanom rozhodnutí, ale na toto rozhodnutie (resp. právny názor v ňom vyjadrený) nadviazali niektoré neskôr vydané rozhodnutia, t. j. opäť musí ísť o akceptáciu právneho názoru vo viacerých ďalších rozhodnutiach najvyššieho súdu. Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že pokiaľ najvyšší súd odkazuje na nepublikované rozhodnutia, malo by ísť o „viacero“ takýchto rozhodnutí.“

7. Súd prvej inštancie síce poukazoval v odôvodnení svojho rozhodnutia na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v prípade posudzovania poplatku za poskytnutie úveru, ktorý bol zrazený ihneď pri poskytnutí spotrebiteľského úveru, no neuviedol žiadne konkrétne rozhodnutie, resp. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, z ktorých by uvedené závery vyplývali. Na základe vyššie uvedeného tak možno konštatovať, že súd prvej inštancie zaťažil svoje rozhodnutie nepreskúmateľnosťou, čo bolo

prvým dôvodom pre zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní bude potrebné, aby sa súd prvej inštancie opätovne zaoberal posúdením poplatku za poskytnutie úveru, najmä tým, že bol zrazený ihneď pri uzatvorení zmluvy, a to vo svetle vyššie spomínaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR. Odvolací súd ešte zdôrazňuje, že ani prípadný benefit spočívajúci vo vrátení poplatku za poskytnutie úveru po splnení ďalších zmluvných podmienok nemôže mať vplyv na správnosť uvedenia všetkých obligatórnych náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, najmä uvedenia celkovej čiastky spotrebiteľského úveru. V prípade, ak by súd prvej inštancie dospel k opačnému záveru, ako vyplýva z vyššie označeného rozhodnutia Najvyššieho súdu je potrebné, aby svoj odklon aj náležite odôvodnil. Následne súd prvej inštancie posudzoval aj zákonnosť zosplatnenia spotrebiteľského úveru. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie nepochybne vyplynulo, že žalovaná bola v zmysle zákona správne najprv vyzvaná na úhradu dlžnej sumy pod hrozbou odstúpenia od zmluvy dňa 30.3.2021 (viď bod 3. odôvodnenia prvoinštančného rozhodnutia a čl. 97 až 99 spisu), pričom žalobca zároveň predložil aj dôkaz o doručovaní a doručení tejto výzvy žalovanej prostredníctvom podacieho poštového hárku a výstupu zo sledovania zásielok. Následne dňa 24.5.2021, t. j. po uplynutí zákonnej 15 dňovej lehoty, došlo k predčasnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru, pričom aj toto zosplatnenie bolo preukázateľne doručené žalovanej, keďže podľa doručky si ho prevzala dňa 31.5.2021 (viď bod 14. odôvodnenia prvoinštančného rozsudku a čl. 23 spisu). Na základe uvedeného aj odvolací súd konštatuje dodržanie zákonom stanovených podmienok pre platnosť predčasného zosplatnenia spotrebiteľského úveru. Žalovaná nesúhlasila ani so záverom súdu o splnení podmienky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“) pre absenciu osobitnej výzvy, avšak aj v tomto prípade sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, keďže výzvu pred predčasným zosplatnením spotrebiteľského úveru možno rovnako považovať aj za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na závery uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9Cdo/165/2022 zo dňa 27.9.2023, kde sa dovolací súd vyjadril nasledovne: „kontexte uvedeného najvyšší súd záverom konštatuje, že nie je možné považovať za správny právny názor odvolacieho súdu, že vo výzve podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách musí banka klienta informovať o možnosti postúpiť pohľadávku na tretiu osobu. Výzvou v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru za predpokladu, že dlžník mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom takéhoto adresovaného jednostranného právneho úkonu (§ 45 ods. 1 OZ)“. V inom rozhodnutí rozsudok sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.4.2018, ktorý bol publikovaný aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 8/2018 pod R 60/2018 zase Najvyšší súd SR zase spomína zákonné podmienky pre postúpenie bankovej pohľadávky: „Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a následné dlžníkovu nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevyklučuje“. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie, reťazec týchto úkonov bol splnený, keďže žalobca predložil súdu písomnú výzvu adresovanú žalovanej o tom, že je v omeškaní, preukázal zaslanie a doručenie tejto výzvy žalovanej, pričom žalovaná bola nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní a taktiež predložil aj zmluvu o postúpení pohľadávky uzatvorenú medzi ním a jeho právnym predchodcom. Pre naplnenie tohto reťazcu úkonov tak nebolo potrebné vyhotovovať ani osobitnú výzvu pred postúpením bankovej pohľadávky, pretože táto bola obsiahnutá už v upozornení na predčasné zosplatnenie spotrebiteľského úveru. Súd prvej inštancie tak správne posúdil splnenie podmienok (reťazec úkonov) aj v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, preto odvolanie žalovanej v tomto smere odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodné. Napriek tomu, že zo strany právneho predchodcu žalobcu bol splnený reťazec úkonov potrebných pre platné postúpenie bankovej pohľadávky, otáznym však ostalo, či samotné zosplatnenie spotrebiteľského úveru zo dňa 24.05.2021 (č.l. 23) je platným právnym úkonom. Zatiaľ čo súd prvej inštancie mal za to, že okamžité zosplatnenie je platným právnym úkonom, žalovaná aj naďalej trvala na tom, že nejde o platný právny úkon, a to pre absenciu špecifikácie tej splátky, pre ktorú došlo k predčasnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru. V tejto súvislosti poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.1.2024, z ktorého vyplýva, že: „Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo

využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné. Z § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatenej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatnil celý dlh.“ Z uvedeného rozhodnutia tak nepochybne vyplýva potreba špecifikovania splátky, pre ktorú došlo k zosplateniu spotrebiteľského úveru. Súd prvej inštancie však svoj odklon od tohto rozhodnutia dovolacieho súdu nijako neodôvodnil. ako je potrebné dať do pozornosti aj rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11CoCsp/6/2024 v ktorých aj odvolací súd dospel k potrebe špecifikovania tej splátky, pre ktorú došlo k zosplateniu. Odvolaciemu súdu tak nie je zrejmé na aké rozhodnutia odkazoval prvoinštančný súd vo svojom rozhodnutí, keď poukazoval na rozhodovacia prax súdov podľa ktorej nemá ísť o vadu, ktorá by spôsobovala neplatnosť tohto právneho úkonu. Ani tomto prípade tak prvoinštančný súd neuviedol jednak svoj odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a neuviedol konkrétne rozhodnutia, s ktorými má byť jeho právny názor v súlade, čím opätovne zaťažil svoje rozhodnutie nepreskúmateľnosťou, čo bolo druhým dôvodom pre zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní bude potrebné, aby sa súd prvej inštancie opätovne zaoberal posúdením platnosti predčasného zosplatenia spotrebiteľského úveru, teda či toto má všetky predpísané a požadované náležitosti, a to aj so zohľadnením záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Cdo/2/2023 zo dňa 25.1.2024 a aby prípadný svoj odklon súd prvej inštancie aj náležite odôvodnil. V nadväznosti na uvedené závery bude potom potrebné opätovne posúdiť, či žalobca má alebo nemá v predmetnom konaní aktívnu vecnú legitímáciu.

8. Záverom odvolací súd ešte dáva do pozornosti, že žalovaná v podanom odpore (č.l. 86 a nasl.) vzniesla z opatrnosti aj námietku premlčania žalobcom uplatneného nárok sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nevysporiadal. Uvedené je teda nepreskúmateľné. V prípade, ak súd prvej inštancie po opätovnom preskúmaní dospeje k záveru, že na strane žalobcu je aktívna vecná legitímácia, bude potrebné sa ďalej zaoberať aj žalovanou vznesenou námietkou premlčania a túto náležite posúdiť a rozhodnutie odôvodniť tak, aby spĺňalo zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudku. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušil a postupom podľa § 391 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Úlohou súdu prvej inštancie bude preto znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom opätovne posúdiť, či predčasné zosplatenie je alebo nie je platným právnym úkonom a v nadväznosti na uvedené zistenia opätovne posúdiť, či žalobca je alebo nie je aktívne vecne legitimovaný v predmetnom spore; ak súd zistí, že žalobca nie je aktív vecne legitimovaný žalobu zamietne a v prípade, ak súd zistí, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný opätovne posúdi poplatok za poskytnutie úveru a taktiež posúdi aj žalovanou vznesenú námietku premlčania následne vo veci znova rozhodnúť, a samozrejme rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 CSP aj náležite odôvodniť. V záujme eliminácie akýchkoľvek ďalších pochybení potenciálne vedúcich k vade nového rozhodnutia vezme súd prvej inštancie zreteľ na to, že v § 220 ods. 2 a 3 CSP a právom na spravodlivý proces je, ak neposúdi podstatné skutkové tvrdenia a argumenty strán, nevyhodnotí dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, nedá odpoveď na podstatné právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom ochrany, t.j. s uplatnením nároku a obranou voči nemu v zmysle účelu odôvodnenia rozhodnutia ako to výstižne vyjadril Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí z 1. júla 2003 *Suominen v/ Fínsko*, st. č. 37801/97, § 37: „účelom odôvodnenia rozhodnutia je dať stranám najavo, že boli vypočuté“. Ústavný súd Slovenskej republiky taktiež uviedol, že právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po využití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (sp. zn. III. ÚS 236/2014 z 1.apríla 2014). V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade všetkých trov konania (§ 396 ods. 3 CSP).

9. Žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 14.1.2025 uviedol, že právny úkon jeho predchodcu a to vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zo dňa 24.5.2021 označený ako „výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom“ je riadnym platným právnym úkonom, ktorým došlo k predčasnej splatnosti pohľadávky z úveru. Právny názor žalovanej, že nedošlo k platnému zosplateniu úveru pre neuvedenie splátky, pre ktorú náš predchodca úver zosplatnil, považujeme za nesprávny. Občiansky zákonník nestanovil ako podmienku platnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky z úveru

podmienku uvedenia splátky, pre ktorú veriteľ pristúpil k zosplatneniu. Podporne týmto odkazujeme na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach pod sp.zn. 5CoCsp/62/2022 (odsek 19 odôvodnenia), na rozhodnutie Krajského súdu Nitra pod sp.zn. 12CoCsp/25/2021 (odsek 9 odôvodnenia), ako aj rozhodnutie Krajského súdu Žilina pod sp.zn. 7CoCsp/4/2023 (odsek 9 odôvodnenia) a rozhodnutie Krajského súdu Žilina pod sp.zn. 9CoCsp/51/2023. Pri výzve na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru zákon v ust. § 565 OZ jasne vymedzuje, pre ktorú splátku môže veriteľ splatnosť vyhlásiť, inak by bolo vyhlásenie splatnosti neplatné. Pri výklade právnych úkonov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na ich platnosť je nevyhnutné brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov (nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 242/07, Nález Ústavného súdu SR z 1.apríla 2015, sp.zn.I.ÚS 640/2014). Z napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že súd I. inštancie sa pri rozhodovaní vyššie uvedenou zásadou neriadil. Ďalej poukázal aj na uznesenie NSSR sp. zn. 1Cdo/123/2022 zo dňa 30.01.2024, konkrétne na ods. 31, podľa ktorého „Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom, ktorý prezentovali dovolatelia, že špecifikácia splátky, pre ktorú dochádza k zosplatneniu, by mala byť podmienkou platnosti predčasného zosplatnenia dlhu. Žiadnu takúto povinnosť (uviesť v zosplatnení konkrétnu splátku) zákon veriteľovi neukladá. Dovolací súd tiež nepovažuje za potrebné na tomto mieste viesť polemiku o tom, či je určenie splátky, ktorá vyvolala zosplatnenie, skutkovou alebo právnou otázkou (skutkovou otázkou nesporne je označenie takejto splátky vo výzve na zaplatenie alebo v samotnom zosplatnení; ak však tieto listiny vymedzenie relevantnej splátky. neobsahujú, je jej určenie na účely začatia počítania premlčacej doby len právnym konštruktom). Považuje však za vhodné uviesť, že pokiaľ sa vykonaným dokazovaním nepreukáže opak, treba vychádzať z princípu racionálneho správania účastníkov zmluvných vzťahov, ktorí konajú v súlade so zákonom, a teda vzhľadom na ustanovenie § 565 druhej vety Občianskeho zákonníka je potrebné predpokladať, že zosplatnenie bolo vyvolané tou splátkou, ktorá bola v čase zosplatnenia tri mesiace po splatnosti.“. Právny predchodca postupoval plne v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ v spojení s ust. § 565 OZ, keď úver predčasne zosplatnil dňa 24.05.2021, a to pre nezaplatenie úverovej splátky splatnej dňa 19.02.2021, t.j.: 1/ po uplynutí 3 mesiacov od omeškania splátky, za súčasného upozornenia žalovanej na možnosť zosplatnenia v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Predchodca úver predčasne zosplatnil v súlade so zákonom. K postúpeniu žalovanej pohľadávky došlo v súlade s ust. § 17 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. a ust. § 92 ods. 8 z. o bankách, čím je daná naša aktívna legitímácia v tomto spore. Žalovaná sa dostala do omeškania so splátkou splatnou dňa 19.02.2021, t. j. premlčacia lehota začala plynúť po troch mesiacoch od uvedeného dátumu. Premlčacia lehota pre zaplatenie celej sumy dlžného zostatku predčasne ukončeného zmluvného vzťahu podľa § 101 OZ začala plynúť dňa 20.05.2021 a žalovaná pohľadávka tak bola dňa 20.11.2023 uplatnená na súde v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby. Nami uplatnený nárok tak v čase začatia konania premlčaný nebol.

Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí zo dňa 15.12.2022, sp. zn. 4Cdo/132/2021 uvádza: „Najvyšší súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na podstatnú skutočnosť, že z pohľadu nekalých podmienok všeobecnú úpravu premlčania nenanútil spotrebiteľovi dodávateľ, tá vyplýva zo zákona, takže nie je jasné, aká je legitímácia ochrany spotrebiteľa pred veriteľom, keď on za konštrukciu premlčania nemôže. Preto téza o štandardnej ochrane spotrebiteľa, ktorá je ochranou slabšej strany (viď bližšie ods. 25.2.), u ktorej tento nedostatok v dôsledku princípu rovnosti treba dorovnať (vykompenzovať) zvýšenou ochranou, neimplikuje dovolaciemu súdu taký záver, že skrátená premlčacia doba práva veriteľa voči spotrebiteľovi by uvedenú nerovnosť mala nejakým spôsobom kompenzovať: spotrebiteľovi by v jeho slabšom postavení totiž nijako nepomáhala. Sumarizujúc uvedené možno skonštatovať, že umožnením aplikácie druhej vety § 103 Občianskeho zákonníka aj v prípadoch podľa § 53 ods. 9 sa veritelia v spotrebiteľských vzťahoch dostávajú do horšieho postavenia ako iní veritelia, ale legitímny dôvod, ktorý by takýto rozdielny prístup ospravedlňoval ipso iure nie je daný.“ Rekapitulujúc všetky doposiaľ uvedené argumentačné východiská, dovolací súd v odpovedi na dovolateľom položenú otázku zásadného právneho významu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu (v čase rozhodovania súdov nižších inštancií) ešte nebola vyriešená uzatvára, že aplikácia osobitného ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch vylučuje uplatnenie pravidla podľa druhej vety § 103 Občianskeho zákonníka. Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, pri premlčaní práva dodávateľa na zaplatenie celej pohľadávky pri strate výhody splátok (§ 565 Občianskeho zákonníka) sa začiatok plynutia premlčacej doby spravuje všeobecným ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka. V posudzovanej veci tak mohla byť pohľadávka voči žalovaným 1/ a 2/ prvýkrát uplatnená až 30. marca 2011 a v súlade s § 101 Občianskeho zákonníka k premlčaniu nároku žalobcu z úverovej zmluvy došlo až 30. marca 2014. Preto keď žaloba bola podaná na súd 28. februára 2014, bola podaná počas plynutia zákonnej trojročnej premlčacej doby (§ 101 Občianskeho zákonníka).

Ak odvolací súd založil svoje rozhodnutie v tejto otázke na inom právnom názore, ktorým aproboval posúdenie počiatku premĺčacej doby za použitia ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka, treba mať za to, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Týmto chce upozorniť na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.11.2019 sp. zn. 11Co/60/2019, ktorý vo veci premĺčania uvádza že: „pokiaľ by následná zročnosť celého dlhu mala mať za následok začiatok plynutia premĺčacej doby celého dlhu od prvej omeškanej splátky, posunul by sa začiatok plynutia premĺčacej doby pred okamih splatnosti všetkých omeškaných splátok nasledujúcej po prvej z nich a takýto následok je neprípustný, pretože inštitút zročnosti celého dlhu, ako strata výhody splátok, predstavuje sankciu pre dlžníka a prostriedok ochrany veriteľa, a nemôže tak mať pre veriteľa uvedený nepriaznivý následok“. K otázke premĺčania zároveň poukazuje aj na uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 08.12.2020, sp. zn. 10CoCsp/105/2020, podľa ktorého „súd prvej inštancie sa mylne domnieva, že to v prípade spotrebiteľských vzťahov nevyhnutne vedie k právnomu stavu, v ktorom sa splatnosť zosplatneného úveru časovo posúva ešte pred vznik právnej možnosti vyvolať predčasnú splatnosť ostávajúceho dlhu a začatie plynutia premĺčacej doby časovo predchádza právnou možnosť veriteľa vôbec uplatniť nárok na súde. Takéto riešenie nereflektuje špecifikum podmienok zosplatnenia spotrebiteľských záväzkov oproti stavu predpokladaného v § 103 Občianskeho zákonníka, necitlivo vnáša do usporiadania pomerov medzi dodávateľom a spotrebiteľom zrejmu nelogickosť a časový paradox a prakticky skracuje zákonom určenú dobu na vykonanie práva (premlčacia doba začína plynúť skôr než veriteľ môže nárok uplatniť na súde). Preto podľa presvedčenia odvolacieho súdu nemôže právne posúdenie v takejto konštelácii v žiadnom prípade obstáť.“

10. Žalobca svoju neúčast' na pojednávaní písomne ospravedlnil.

11. Žalovaná na pojednávaní dňa 20.11.2025 prostredníctvom právneho zástupcu uviedla obdobné skutočnosti ako vo svojich predchádzajúcich vyjadreniach.

12. Podľa § 144 CSP, žalobca môže vziať žalobu späť.

13. Podľa § 145 ods. 2 CSP, ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzátí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej.

14. V zmysle § 146 ods. 1 CSP, súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzátím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzátím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

15. Vzhľadom na vyššie citované zákonné ustanovenia a na skutočnosť, že žalobca zobral svoj návrh späť pred začatím pojednávania, súd konanie v časti o zaplatenie sumy 30 eur s prísl. zastavil. Nakoľko k späťvzatiu došlo pred prvým pojednávaním vo veci samej, súd nedotazoval žalovanú ohľadom jej súhlasu so zastavením konania.

16. Súd opätovne vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobným návrhom a jeho prílohami, a to Žiadosťou o VÚB Pôžičku, Zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru „VÚB Pôžička“, Všeobecnými obchodnými podmienkami k nej, výzvou na predčasné splatenie úveru, výzvou na zaplatenie pohľadávky, Oznamovaním o postúpení pohľadávky, Zmluvou o postúpení pohľadávky, vyjadreniami sporových strán, rozhodnutím apelačného súdu a zistil nasledovný skutkový stav:

17. Spoločnosť VÚB, a.s., ako spoločnosť a žalovaná ako klient uzavreli dňa 19.10.2020 na základe žiadosti žalobcu Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „VÚB Pôžička“, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej bezúčelový spotrebný úver vo výške 7.200,00 eur a žalovaná bola zaviazaná platiť žalobcovi štandardnú mesačnú splátku vo výške 110,78 eur po dobu 96 mesiacov, pri štandardnej úrokovej sadzbe 10,40 % a RPMN vo výške 11,56 %, pri celkovej sume úveru 10.778,88 eur (všetko so zľavou z voliteľnej služby).

18. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o pôžičke sa mali stať Podmienky k zmluve o poskytnutí pôžičky.

19. Listom označeným ako Výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s prísl., právny predchodca ku dňu 24.5.2021 predčasnú splatnosť úveru so zostatkom vo výške 7.498,08 eur.

20. Z prehľadu splátok a úhrad súd zistil, že žalovaná na splátkach uhradila sumu 90,00 eur.
21. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 10.2.2023, právny predchodca žalobcu postúpil žalovanú pohľadávku na žalobcu ku dňu 7.2.2023.
22. Výzvou na zaplatenie pohľadávky zo dňa 7.11.2023, žalobca vyzval žalovanú na úhradu žalovanej pohľadávky v sume 10.397,97 eur.
23. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, (ďalej len OZ), zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky (§ 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka).
24. Zmluvou o pôžičke prenecháva jedna strana (veriteľ) druhej strane (dlžníkovi) veci určené podľa druhu a táto druhá strana sa zaväzuje vrátiť po čase veci rovnakého druhu. Najčastejšie sú predmetom pôžičky peniaze. Samotná pôžička vzniká reálnym úkonom - odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi.
25. Podľa § 1 ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.
26. Podľa § 2 písm. a), b) zákona o spotrebiteľských úveroch, sa rozumie spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania, veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti.
27. Podľa § 9 ods. 2 Zákona, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa OZ musí obsahovať tieto náležitosti:
- a) druh spotrebiteľského úveru,
  - b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je zmluvnou stranou aj finančný agent, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
  - c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
  - d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
  - e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
  - f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
  - g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
  - h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
  - i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
  - j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

28. Podľa § 11 ods. 1 Zákona, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až j), r) a y) a § 10 ods. 1,
- b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

29. V ustanovení § 52 ods. 1, ods. 2 OZ, sa uvádza, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

30. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti (§ 52 ods. 3, ods. 4 Občianskeho zákonníka).

31. Podľa § 53 ods. 1 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len

"neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

32. Ako vyplýva z ustanovenia § 53 ods. 2, ods. 3 OZ, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

33. Podľa § 53 ods. 5 OZ, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

34. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

35. Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení.

36. V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. OZ, pretože ju uzatváral právny predchodca žalobcu ako dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah úverových podmienok bol daný predchodcom žalobcu bez možnosti žalovaného privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd má za to, že tým, že na daný právny vzťah bol použitý režim Obchodného zákonníka, došlo by k znevýhodneniu postavenia žalovaného ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu.

37. Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

38. Nepochybne zmluva uzavretá medzi stranami je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

39. V zmysle § 54 ods. 1, ods. 2 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich

práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

40. Podľa § 524 ods. 1, ods. 2 OZ, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

41. Podľa § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

42. Postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení (§ 526 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka).

43. V § 528 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa uvádza, že postupca je povinný odovzdať postupníkovi všetky doklady a poskytnúť všetky potrebné informácie, ktoré sa týkajú postúpenej pohľadávky.

44. V zmysle § 92 ods. 8 zákona NR SR č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

45. Je nepochybné, medzi stranami nesporné a z vykonaného dokazovania to vyplynulo, že suma, ktorej zaplatenie je predmetom tohto konania, je nárokom zo zmluvy o úvere uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu – VÚB, a.s. ako bankou a žalovanou ako dlžníkom dňa 19.10.2020 na základe ktorej zmluvy bol žalovanej poskytnutý úver v sume 519,00 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť za v zmluve dojednaných podmienok. Žalobca svoj nárok v konaní a svoju vecnú aktívnu legitimáciu odvíja od Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok a Dodatku č. 7 k tejto zmluve, uzavretej medzi ním ako postupníkom a spoločnosťou VÚB, a.s. ako postupcom (bankou).

46. Postúpenie pohľadávky je upravené v ustanoveniach § 524 a nasl. OZ. Postúpením pohľadávky treba rozumieť zmenu v subjekte záväzkového vzťahu, konkrétne zmenu v osobe veriteľa, keď na základe zmluvy medzi pôvodným veriteľom a treťou osobou postúpi pôvodný veriteľ svoju pohľadávku, ktorú má v čase postúpenia voči dlžníkovi, novému veriteľovi a to aj bez súhlasu dlžníka. V danom prípade sa však Slovenská sporiteľňa, a.s. ako banka a pôvodný veriteľ pri postúpení pohľadávky žalovanému na inú osobu musí riadiť okrem všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka aj ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko ten má vo vzťahu k Občianskemu zákonníku povahu lex specialis.

47. V zmysle citovaného ustanovenia tak predpokladom postúpenia pohľadávky banky na inú osobu je, aby bol klient s plnením pohľadávky v omeškaní aspoň 90 dní a zároveň to, aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Písomná výzva banky dlžníkovi na splnenie dlhu je nevyhnutnou podmienkou platnosti postúpenia (cesie) pohľadávky banky na tretiu osobu. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávku banka nemôže postúpiť a ak tak aj napriek tomu urobí, potom takéto postúpenie je svojim obsahom a účelom v rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

48. Povinnosťou banky (právneho predchodcu žalobcu) pred postúpením pohľadávky bolo písomne vyzvať dlžníka (žalovaného) na splatenie peňažného záväzku a preukázať doručenie takejto výzvy žalovaného, ako zákonného predpokladu pre spôsobilé postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

49. Postupca, ktorému banka pohľadávku postúpila je povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so zaplatením svojho záväzku nepretržite 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka, nakoľko doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi je jednou z podmienok pre platné postúpenie pohľadávky (uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/47/2016 zo dňa 24.02.2016).

50. Súd má za to, že výzva uvedená v § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je právnym úkonom, čo znamená, že platnosti resp. neplatnosti tejto výzvy sa nemožno domáhať v konaní pred súdom. Ide o tzv. faktický úkon, ktorý je však nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu a to postúpenia pohľadávky zo strany banky. V prípade ak tento faktický úkon nebol vykonaný, neplatným bude následný právny úkon.

51. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že právny predchodca žalobcu ako spoločnosť a žalovaný ako klient uzavreli dňa 19.10.2020 na základe žiadosti žalobcu Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „VÚB Pôžička“, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej bezúčelový spotrebný úver vo výške 7.200,00 eur a žalovaná bola zaviazaná platiť žalobcovi štandardnú mesačnú splátku vo výške 110,78 eur po dobu 96 mesiacov, pri štandardnej úrokovej sadzbe 10,40 % a RPMN vo výške 11,56 %, pri celkovej sume úveru 10.778,88 eur (všetko so zľavou z voliteľnej služby).

52. Súd prvej inštancie vo veci pôvodne rozhodol rozsudkom dňa 18.1.2024, ktorým zastavil konanie v časti o zaplatenie 30 eur, u ktorej bol žaloba zobratá späť zo strany žalobcu a v prevyšujúcej časti priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na zaplatenie istiny 6.982,82 eur s príslušenstvom a náhradu trov. Na odvolanie žalovanej Krajský súd Prešove uznesením sp. zn. 6CoCsp/36/2024 tento rozsudok súdu prvej inštancie zrušil. V intenciách právne záväzného názoru Krajského súdu v Prešove v tomto zrušujúcom uznesení súd opätovne vec preskúmal, zopakoval dôkazy, ktoré v tomto kontexte mu nadriadený súd nariadil skúmať, predovšetkým v súlade s ods. 27 odôvodnenia. V prvom rade opätovne posúdil, či je predčasné zosplatenie platným právnym úkonom a preto, či je alebo nie je žalobca aktívne legitimovaný. Po preskúmaní súd konštatuje, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu v tomto konaní, a to hneď z dvoch dôvodov, ktoré namietal právny zástupca žalovanej. Po prvé, v kontexte vyvíjajúcej sa rozhodovacej praxe súdov, ktorá prekonala pôvodnú rozhodovaciu prax, ktorou argumentoval právny zástupca žalobcu, a to argumentoval rozhodnutím Najvyššieho súdu 1Cdo/123/2022 bola táto prax prekonaná rozhodnutiami, predovšetkým sp. zn. 5Cdo/197/2022 z 26.6.2024, ale takáto splátka presne konkretizovaná a špecifikovaná byť musí pri okamžitom zosplatnení, inak je toto zosplatenie neplatné. „....v prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby už v tejto výzve (upozornení spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva) presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne môže zosplatiť celý dlh. Identifikácia splátky je potrebná z dôvodu identifikácie prvého dňa plynutia premičacej doby, ale i pre potrebu vedomosti dlžníka o tom, zaplatením akej sumy zabráni zosplateniu úveru (porovnaj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Cdo/149/2021). Je to podstatná informácia najmä v situáciách, pokiaľ predtým došlo k čiastočnému plneniu a dlžná suma sa mohla kumulatívne tvoriť aj dlhšie, pričom ale neboli naplnené podmienky, kedy by mohol byť úver zosplatený celý. Ak veriteľ oznámi iba dlžnú sumu s upozornením na možnosť zosplatenia celého úveru, môže byť spotrebiteľ pomýlený a v dôsledku informačnej asymetrie môže byť poškodený.“ bdočné závery vyplývajú aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/15/2023 z 25.9.2024 pokiaľ ide o otázku platnosti okamžitého zosplatenia dlhu. A totiž, „....neuveďenie konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ realizoval výzvu na zaplatenie neuhradenej splátky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka malo za následok neplatnosť zosplatenia úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky zo 14. decembra 2020 uzavretej medzi právnou predchodkyňou žalobkyne Slovenskou sporiteľnou a. s. ako postupcom a žalobkyňou ako postupníkom v zmysle § 39 v spojení s§ 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky zo spotrebiteľského úveru na tretiu osobu v zmysle § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách, v

dôsledku čoho odvolací súd správne skonštatoval nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore.“ Tu súd dáva do pozornosti aj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22CoCsp/28/2024 z 27.3.2025, podľa ktorého „je nutné vysloviť, že ak upozornenie podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nevymedzuje splátku, ktorej nezaplatenie je určujúce pre využitie oprávnenia zosplatiť úver, nie je možný iný záver, než konštatovanie neplatnosti daného právneho úkonu pre jeho neurčitost'. Obdobne treba uvedené aplikovať aj pre nadväzujúci úkon – vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka.“ Tu prakticky Krajský súd v Prešove v tomto rozhodnutí úradu komparatívnu analýzu tohto pôvodného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým argumentuje žalobca sp. zn. 1Cdo/123/2022 s týmito novšími rozhodnutiami, a to sp. zn. 5Cdo/197/2022 a 6Cdo/15/2023. Nakoľko je okamžité zosplatenie neplatný právny úkon, nemôže byť platným právnym úkonom ani postúpenie pohľadávky z tohto neplatného okamžitého zosplatenia. Tým pádom žalobca u žalobcu absentuje aktívna vecná legitímácia. Po druhé, u žalobcu absentuje aktívna vecná legitímácia aj z dôvodu toho, že pred postúpením pohľadávky bankový subjekt VÚB, ktorý postupoval pohľadávku na žalobcu Intrum Slovakia, s.r.o. ako nebankový subjekt, si riadne nesplnil svoju povinnosť vyzvať pred postúpením bankovej pohľadávky dlžníka podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a dať mu teda možnosť pred postúpením pohľadávky ešte túto pohľadávku splatiť. Tu súd tiež poukazuje na najnovšiu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to rozhodnutie sp. zn. 5Co/2/2023, zo dňa 25.1.2024, z ktorého vyplýva, že: „Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné. Z § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadosť o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). V prípade, ak zo strany veriteľa dôjde k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, a to v súlade s ustanovením § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, pre platný úkon zosplatenia je zo strany veriteľa nevyhnutné, aby v tomto zosplatení presne špecifikoval konkrétnu splátku, pre ktorú jednorazovo a predčasne zosplatiť celý dlh.“ ako aj predovšetkým rozhodnutie Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré fakticky k tejto otázke prijalo zjednocujúce stanovisko pod číslom 1VCdo/4/2025 z 30.7.2025, ktorý zjednotil rozdielnu rozhodovaciu prax senátov a prijal pre senáty najvyššieho súdu záväzný právny názor (§ 48 ods. 3 CSP), podľa ktorého: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškani so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný.“ Z rozhodnutia veľkého senátu vyplýva, že banka, ktorá mieni postúpiť pohľadávku voči spotrebiteľovi na nebankový subjekt, musí najprv platne zosplatiť svoju pohľadávku v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a okrem toho musí dlžníka vyzvať osobitnou výzvou v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách.“ V tomto kontexte ktorých rozhodnutí túto bankovú výzvu pred postúpením pohľadávky podľa § 92 ods. 8 nemôže suplovať alebo nahradiť výzva pred okamžitým zosplatením dlhu, teda s upozornením na možnosť okamžitého zosplatenia, ale je potrebný na to osobitný úkon banky. Z týchto dvoch dôvodov ktoré svedčia o absencii aktívnej vecnej legitímácii žalobcu súd žalobu zamietol.

53. Pravdepodobne omylom, nakoľko v odvolaní nebol napadnutý prvý výrok pôvodného prvoinštančného rozsudku, odvolací súd ale zrušujúcim uznesením zrušil aj tento prvý výrok o zastavení konania v časti 30,- eur, v ktorej bola žaloba vzatá späť. Preto súd opätovne v tomto novom rozsudku rozhodol aj o tejto časti, teda prvým výrokom zastavil konanie. Tu ale súd konštatuje, že podľa § 256 ods. 1 aj v tejto, síce marginálnej časti oproti celej pohľadávke možno prečítať procesné zavinenie žalobcovi, pretože síce počas súdneho konania žalovaná dobrovoľne plnila, týmto odôvodnil späťvzatie, ale v kontexte tohto rozhodnutia teraz vydaného fakticky plnila bez právneho dôvodu.

54. Kauza úverového právneho vzťahu spočíva v poskytnutí peňažných prostriedkov a do vrátenia peňažných prostriedkov má dlžník (prijímateľ úveru) platiť úroky. Účastníci úveru pritom nemusia dohodnúť čas, na ktorý sa úver poskytuje (úverové obdobie); v takom prípade vzniká právo na úroky až do vrátenia poskytnutých peňažných prostriedkov (porov. Štenglová/Plíva/Tomsa a kol., Obchodní zákonník, komentár 9. vydání C.H.BECK str. 1153).

55. Úverové obdobie teda čas, na ktorý sa peňažné prostriedky poskytujú, medzi podstatné náležitosti úveru nepatrí. Pokiaľ však si účastníci úveru dohodnú úverové obdobie a dlžník poskytnuté peňažné prostriedky do dohodnutej doby (do splatnosti úveru) nevráti, prichádzajú do úvahy za obdobie po splatnosti úveru úroky z omeškania. Ide o odlišný inštitút oproti odplatným úrokom a ten má sankčnú povahu. Jeho typickým znakom v občianskoprávných veciach je jeho administratívny strop (limit).

56. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

57. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

58. Aktívnou vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitimácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

59. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

60. V zmysle § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

61. Ako vyplýva z § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

62. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v zhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

63. Keďže je možné konštatovať, že žalovaná bola v konaní plne úspešná, a to aj v konaní Krajského súdu v Prešove 6CoCsp/36/2024 a podľa § 396 ods. 3 CSP v spojení s ods. 29 zrušujúceho uznesenia Krajského súdu, bol súd povinný rozhodnúť aj o trovách tohto odvolacieho konania. Je možné konštatovať, že žalovaná bola teda plne úspešná aj v tomto odvolacom konaní, preto jej súd priznal plnú náhradu trov konania 100 %, aj prvoinštančného aj odvolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Vranov nad Topľou, písomne, v príslušnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.